

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Пловдив, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора К. Папаризов
като разгледа докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215000600521 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по жалба на подс. А. И. Д. срещу присъда № 210005 от 17.08.2021 г., постановена по НОХД № 239/2020 г. по описа на Кърджалийския окръжен съд, наказателно отделение.

С посочения съдебен акт подс. А. И. Д. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 123, ал. 1 НК, за което му е било наложено наказание при условията на чл. 54 НК - една година лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 НК изпълнението на наказанието е било отложено с изпитателен срок от три години, след влизане на присъдата в законна сила. Съдът се е произнесъл и за разноските по делото.

В жалбата на подсъдимия се релевират доводи за неправилност на постановения от първия съд акт. Излагат се съображения за особеностите на конкретния случай в контекста, на което при постановяване на присъдата окръжният съд не е направил необходимия цялостен анализ на

доказателствата по делото и на доказаните в хода на съдебното следствие факти в тяхната взаимовръзка, с което е било допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, които са основания за отмяна на присъдата. Не било отчетено самоволното поведение на подсъдимия и допуснатите от него нарушения на ЗБУТ и КТ. Оспорва се и наличието на причинно-следствена връзка на поведението на подсъдимия с престъпния резултат.

От въззивния съд се иска да отмени присъдата на първия съд и да постанови нова оправдателна присъда. При условията на алтернативност моли да се измени присъдата в санкционната ѝ част, като се намали размера на наложеното наказание лишаване от свобода под законоустановения минимум от една година с приложение на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК.

От частните обвинители К. Х. и П. Х., чрез повереника им адв. Й. Л., е постъпило възражение срещу жалбата на подсъдимия. Застъпва се становище за нейната неоснователност, поради което молят да бъде оставена без уважение. Молят подсъдимия да бъде осъден да им заплати направените в досъдебното производство и пред съда разноски.

Представителят на Апелативна прокуратура – Пловдив, в хода на съдебните прения, счита жалбата за неоснователна. Поддържа попадения протест, като моли присъдата на първия съд да бъде отменена и постановена нова осъдителна присъда.

Частните обвинители, чрез повереника си, който участва в хода на съдебните прения пред настоящата инстанция поддържат становището на държавното обвинение.

Подсъдимият Д. и неговият защитник адв. В., в хода на съдебните прения, ангажират становище, с което молят акта на първия съд да бъде отменен, а подсъдимият оправдан по обвинението, тъй като считат, че на база на развилата се доказателствена дейност пред втора инстанция, както и въз основа на тази осъществена от първия съд, не са били събрани доказателства в подкрепа на обвинителната теза.

ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, след като се запозна с приложените по делото доказателства, прецени направените оплаквания, становищата на страните и служебно извърши проверка на правилността и

законосъобразността на обжалвания съдебен акт в пределите и предмета на въззивната проверка по чл. 313 и чл. 314 от НПК, намери за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, поради което е процесуално ДОПУСТИМА, а разгледан по същество и частично ОСНОВАТЕЛНА по отношение на размера на наложеното наказание.

За да постанови атакуваната присъда, Окръжният съд е приел за установена следната фактическа обстановка, която в принципен план се възприема и от настоящата инстанция. Фактическата обстановка, описана от първостепенния съд е съобразена с наличните доказателства, като доказателственият анализ на инстанцията се споделя от настоящия съд. Налагат се, обаче, известни уточнения, които въззивният съд ще посочи в изложението си най-вече във връзка с проведеното допълнително съдебно следствие. В общ план анализът, който окръжният съд е направил на доказателствената съвкупност е правилен, съобразен с всички доказателства и доказателствени средства и в тази връзка първият съд е достигнал до правилно заключение по отношение на извършеното деяние.

В хода на проведеното първоинстанционно и допълнително съдебно следствие се установява следното:

Подсъдимият А. И. Д. работел като монтажник в ЕТ „М. – И.М.“ – П. от 2000 г.

Във връзка със сключен договор на работодателя с „Д.“ ООД – Д. за строително-монтажни работи /СМР/ на 03.10.2016 г. управителят на ЕТ „М.“ командировал на обект „М.“ в с. В., Община Д. монтажниците Г.В.Х., А. И. Д. и шлосерите-монтажници А. Д. Д. и П. Г. С..

За технически ръководител на обекта бил определен П. Б. Б. на длъжност техник производствени резултати. Той имал задължение да следи за спазване на здравословните и безопасни условия на труд, да провежда ежедневния инструктаж за безопасност на работниците.

Със заповед № 124 от 03.10.2016 г. на управителя на ЕТ „М.“ в отсъствие на техническия ръководител на обект „М.“ с размери 12 на 36 метра и височина 5 метра – гр. Д. тези задължения се възлагали на подсъдимия А. Д..

В тази връзка на 04.10.2016 г. Б. предал на колегите си папка с инструкции за безопасна работа и лични предпазни средства – каски, обезопасителни колани, маски за заваряване, предпазни очила, ръкавици, за което бил съставен протокол от същата дата. Тъй като на Б. било възложено да изпълнява задълженията на технически ръководител и на други обекти, той не присъствал всеки ден в с. В., Община Д.. Всяка сутрин пострадалият Г.Х. – работник с много опит, ползващ се с авторитета на негласен лидер пред останалите работници, разпределял работата за деня, макар и да не му били възложени такива задължения. Всяка вечер, обаче, Х. злоупотребявал с алкохол, което се отразявало на работоспособността му на следващия ден, което било видимо и за останалите работници. За явяването си на работа в нетрезво състояние Х. бил наказван със заповед за налагане на дисциплинарно наказание от 04.10.2011 г.

На 23.10.2016 г. на обекта в с. В., община Д. били пострадалият Г.В.Х., А. Д. Д., подсъдимият А. И. Д. и свидетелят П. Г. С.. На същата дата Б. не бил на работа там, поради което в съответствие със заповед № 124/03.10.2016 г. на управителя на ЕТ „М.“ /л. 116, том 3 от досъд. пр./ задълженията му се изпълнявали от подсъдимия А. И. Д.. Сутринта П. С. и А. Д. забелязали, че колегата им Х. е повлиян от употребен алкохол. Подсъдимият Д. също констатирал, че пострадалият Г.Х. е под влияние на алкохол, но не го отстранил от работното му място, каквото задължение имал съобразно разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване строителни и монтажни работи.

Работата за деня се състояла в силиконизиране и обкантване на ъглите и хладилните камери в металното хале. Същото представлявало стомано-бетонна конструкция с височина 5 метра. Намирало се в двора на месокомбинат „М.“ в с. В., Община Д., разположена на разстояние от 1,65 метра от основната масивна сграда, образувайки коридор между двете постройки с дължина 12 метра и широчина от 1,65 метра. Височината на основната масивна сграда до металното хале била 4,40 метра. Тъй като на 23.10.2016 г. не се налагало да се работи на височина, работниците не носели обезопасителни колани и каски. Същият ден те били облечени с работни панталони, куртки и обувки с твърд връх, предоставени от работодателя.

Подсъдимият А. Д. провел инструктаж на колегите си, които се подписвали в книгата за ежедневен инструктаж. Около 08.30 часа пострадалият констатира, че времето е подходящо и за работа на покрива, където имало останали за силиконирание няколко панела и решил той и свид. П. С. да се заемат с това, докато другите двама работници силиконират и обкантват хладилните камери в халето. Намеренията си съобщил на останалите работници в обекта. Подсъдимият Д. и А. Д. предложили на пострадалия да не извършва работа на покрива, тъй като преценили, че бил видимо пиян, но Х. не се съобразил с това. Тогава П. С. и А. Д. поставили пет метрова метална стълба на пода до сградата, съседна на халето контрирайки долната ѝ част в основата на металното хале, а горната част опрели до козирката на покрива на автомивката, като около 50 сантиметра от стълбата била над нивото на покрива. Пострадалият и С. възнамерявали от навеса на сградата, където се намирала автомивката, да се прехвърлят върху покрива на металното хале, между които имало просвет от около 50-60 см.

Подсъдимият Д., знаейки за намеренията на пострадалия да работи на покривната конструкция, допуснал извършването на работи на височина от него в противоречие с разпоредбата на чл. 60, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата, съобразно която се изисквало да бъде осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване и/или лични предпазни средства, а когато поради характера на работата използването на оборудване е невъзможно и ползването на средствата по ал. 1 е невъзможно, са предвидени подходящи възможности за достъп с използването на анкерни защитни съоръжения или предпазни колани, захванати към устойчива и здрава конструкция.

Г.Х. започнал да се изкачва по стълбата, а подсъдимият Д. и свидетелят А. Д. влезли в халето, за да вземат необходимите им инструменти и материали за работа – флекс, винтоверт и пистолет със силикон. Свидетелят С. взел пистолет за силикон и когато излязъл от металното хале и влязъл в коридора, образуван между двете сгради, видял че пострадалият се е изкачил по стълбата почти до козирката на покрива. Със себе си не носел никакви инструменти, нито пък лични предпазни средства – каска или предпазен колан. В този момент П. С. видял как Х. - при опит да премине от стълбата на покрива, загубил равновесие и залитнал, а горният край на стълбата

започнала да се плъзга по козирката на сградата. С. му извикал да внимава. Пострадалият се опитал да се хване на монтираната на стената тръба за охладител, но не успял и паднал от височина от около 4 метра на земята странично, удрайки се с дясното рамо и главата в терена. П. С., който бил на разстояние от около 6 метра от Х., се върнал в халето и извикал колегите си. Тримата отишли до пострадалия и установили, че е в безсъзнание, а по лицето му имало кръв. Веднага потърсили медицинска помощ, като на спешен номер 112 се обадил свидетелят Д.. Около пет минути по-късно на мястото се отзовал екип на спешна медицинска помощ при ФСМП – Д.. Скоро след това пристигнал и свид. М.Р.Б. – служител на РУ на МВР – Д. заедно с колегата си Т.А.. Б. видял, че Х. е положен на носилка. Не бил в съзнание. След преглед, медицинският екип го транспортирал към МБАЛ “Д-р А.Д.” – К.. Същият ден – 23.10.2016 г. Х. бил преведен в Клиника по неврохирургия към УМБАЛ „С.“ – П., където въпреки проведеното му лечение на 27.12.2016 г. починал.

Съгласно заключението на съдебно-медицинската експертиза на труп /л. 3-11, том 2 от досъд. пр./, която подробно описва медико-биологичните характеристики на установените по починалия травматични увреждания, смъртта на Г.В.Х. се дължи на тежка черепно-мозъчна травма, която е усложнена в хода на заболяването с гноен възпалителен процес на мозъчното вещество и в черепната кухина, които са в причинно-следствена връзка с травмата. За настъпването на смъртта е допринесла и развилата се като обичайно усложнение при залежаване двустранна абсцедираща пневмония. Вещото лице е посочило, че е налице пряка причинно-следствена връзка между претърпяната на 23.10.2016 г. травма и настъпването на смъртта на 27.12.2016 г., както и че травматичните увреждания са настъпили по механизъм на удар или притискане с или върху тъп предмет със значителна сила и е напълно възможно да са получени при падане от височина. Допълнителната експертиза, назначена от първия съд /л. 175-189 от делото на ОС/ е потвърдила, че падането на пострадалия от височина, което е наложило неговата хоспитализация в неврохирургично и интензивно отделение и е наложило извършването на редица диагностични и терапевтични процедури, е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилата смърт на 27.12.2016 г.

Видно от заключението на основната /л. 130-135, том 3 от досъд. пр./ и допълнителната съдебна експертиза за здравословни и безопасни условия на труд /л. 30 – 33, том 4 от досъд. пр./ на инж. К. В. С., в дена на злополуката

Г.Х. е извършвал СМР на височина, за които в чл. 60-62 от цитираната по-горе Наредба № 2 са предвидени правила. Както Х., така и другите работници не са използвали осигурените им обезопасителни колани. Предвид дългогодишният стаж и опит пострадалия и провежданите периодични инструктажи Х. е притежавал необходимите знания и умения да упражнява дейността. Х. не е положил грижа за здравето и безопасността си, както и на другите лица, пряко засегнати от неговата дейност.

Във връзка с необходимостта да се изяснят от техническа гледна точка и на действията на други субекти на задълженията за спазване на нормативно установените изисквания за безопасни и здравословни условия на труд, на досъдебното производство е била назначена и повторна експертиза, тъй като в допълнителното заключение на вещото лице К. С., е била извършена преценка на задълженията на доказателствата, която не е от компетентността на вещото лице относно това имало ли е или е нямало технически ръководител на обекта на процесната дата, което е в разрез в съвкупната интерпретация на събраните по делото материали, като едностранчиво обслужва защитната теза на подсъдимия Д.. Действително се касае за възникнало съмнение относно правилността на първоначалната експертиза за посочените обстоятелства поради необоснованост и противоречие с доказателствата по делото. По посочения си пункт това заключение се е явило и неправилно, защото не отговаря на действителността, защото противоречи на установени по безспорен начин факти.

Съгласно заключението на повторната експертиза за здравословни и безопасни условия на труд, изготвена от инж. И. В. В. /л. 110-121, том 4 от досъд. пр./, на което правилно и законосъобразно е стъпил първия съд за изясняване на фактите по делото /макар и в посочения от него смисъл да не е имал основание за отрече изводите на предходните основна и допълнителна експертизи за задълженията на самия пострадал по спазване на условията на безопасна работа на височина/, Х. е бил назначен на длъжност монтажник от процесното ЕТ. Съгласно длъжностната му характеристика работата, която е трябвало да изпълнява е била свързана с оразмеряване и сглобяване на детайли с различна сложност и конфигурация, разчертаване и центроване на отвори, нарязване на резби, използване на профили, полиране на равнини, ротационни и сферични повърхнини и други, както и поставянето на детайли

на мястото на монтажа, окончателно укрепване посредством болтове и заварки. При работа на височина било изрично предвидено задължителното ползване на обезопасителни колани и въжета. На 23.10.2016 г. работниците на обекта са имали само задача да силиконират и обкантират ъглите на хладилните камери. Същият ден пострадалият е предприел извършването на работа на височина във връзка с ремонтните дейности на покрив на обект. Съобразно чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2 за ремонтни за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд, при извършването на СМР, работи на височина се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети, чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства, ограждения, скелета, платформи и/или предпазни мрежи, а когато използването на такова оборудване е невъзможно, според ал. 2 на чл. 61, се използват анкерни защитни съоръжения или предпазни колани, захванати към устойчива и здрава конструкция. Задължение на техническия ръководител, лицето изпълняващо неговите функции или бригадира, съобразно разпоредбите на чл. 24, ал. 1 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР, е да допускат на строителната площадка само работещи и други лица, които използват осигурените им лични предпазни средства и специални работни облекла, а съобразно ал. 2 техническият ръководител или бригадирът са длъжни да отстранят работещите, които не използват осигурените им лични и други предпазни средства или са в нетрезво състояние. Съгласно чл. 26, т. 1 от Наредбата техническият ръководител изпълнява и контролира спазването на изискванията за здравословни и безопасни условия на труд. Действително вещото лице от повторната експертиза е приложило по-коректен подход, като е оставило преценката на фактите бил е Г.Х. старши на групата монтажници и по силата на какъв писмен акт, както и това на кого е било разпоредено и по силата на какъв писмен акт да замества техническия ръководител в негово отсъствие на съответния решаващ орган. Действително се касае за фактически и правни въпроси, които не са от компетентността на вещото лице, тъй като касаят дейността на съответния решаващ орган по преценка на фактите.

В съответствие с материалите по делото, с основание първият съд е приел, че подсъдимият е бил субект на описаните в повторната експертиза задължения, тъй като на 23.10.2016 г. поради отсъствието на П. Б. е

изпълнявал функциите на технически ръководител в съответствие със заповед № 124/03.10.2016 г. на управителя на ЕТ „М.“ – П. Допуснатите от него нарушения на разпоредбите на чл. 24, ал. 1 и ал. 2, чл. 26, т. 1 и чл. 60, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР са довели до настъпването на съставомерния резултат по чл. 123, ал. 1 НК - смъртта на работника Г.Х..

Първият съд е приел описаната фактическа обстановка за установена, частично от показанията на свидетелите П. С. и А. Д., от показанията на свидетелите П. Б., М. Б., Е. Д., Н.А., като тези на Б. са от значение за организацията на работата в процесната фирма, а тези на К. Х. и П. Х. са от значение за взаимоотношенията им с починалия сродник, което е свързано преди всичко с процесуалното им качество на акцесорна страна по делото, също така и частично от обясненията на подсъдимия, заключенията на вещите лица по назначените на ДП и в хода на съдебното следствие пред първия съд заключения по изслушаните експертизи, които са били кредитирани от първия съд. Показанията на Б., А. и Д. се явяват от значение по делото за техните преки възприятия от обстановката на мястото на инцидента, като съответстват на протокола за оглед на местопроизшествие и няма основание да не им се даде вяра за заявените от тях обстоятелства. Настоящата инстанция приобщи чрез прочитането им от ДП със съгласието на страните и показанията на починалия свидетел М. /л. 46-47, том 1 от същото/, които се явяват от значение за подробно описания от същия начин на организация в процесната фирма и съответната документална обосновааност, издадените заповеди и инструкции от И. М. в качеството му на физическо лице с разширена правоспособност, регистрирано като ЕТ по Търговския закон. Неговите показания съответстват на приложените по делото писмени документи, изходящи от работодателя, поради което следва да бъдат възприети с доверие.

Във връзка с доводите във въззивната жалба, настоящият съд допусна преразпит на свидетелите С. и Д., които са се намирали на обекта по времето на инцидента, като първият от тях е и очевидец на самото падане от височина. Техните показания следва да бъдат кредитирани по отношение на заявените обстоятелства за естеството на извършваната работа в процесната фирма, за злоупотребата с алкохол от страна пострадалия и явяването му на работа във

видимо неадекватно състояние вследствие на системната употреба на такива напитки всяка вечер.

В разпита си пред въззивния съд /л. 43 гръб – л. 48 гръб от делото на АС/ свидетелят Д. е посочил, че състоянието на пострадалия като повлиян от алкохола било видимо за всички останали работници – пострадалият бил “снощен”, “неадекватен”, “завалвал думите и залитал”, даже полегнал на един панел /л. 45 от делото на АС/. Подсъдимият Д. и свидетелят Д. го помолили да не се качва горе в това състояние, а да отиде да си почине в автомобила /л. 45 гръб от делото на АС/. Поради възникнали противоречия и пред настоящата инстанция, показанията на свид. Д. от ДП бяха приобщени чрез цялостното им прочитане, като бе констатирано противоречие със заявеното пред настоящия съд и на ДП за обстоятелствата как точно е бил препятстван пострадалият да работи в нетрезво състояние и кой е инструктирал работниците на обекта. Междувпрочем подобна е била ситуацията и при разпита пред първата инстанция. По отношение на констатираното противоречие за лицето, провеждало инструктажа на работниците, свидетелят изясни пред настоящата инстанция, така като е сторил и пред първия съд, че под употребения на ДП производство израз, че били “инструктирани” от Г.Х. /протокол за разпит на свидетеля от 23.10.2016 г. на ДП, приобщен чрез прочитането му от ДП от въззивния съд/ бе напълно изяснено, като Д. поясни, че е имал предвид разпределението на задачите за деня, още повече, че никога не е твърдял в разпитите си, че Г.Х. е имал каквото и да е било отношение по безопасността на труда и оформянето на съответната документация за проведените инструктажи. По отношение на констатираното със същия разпит противоречие за това дали лично е следвало да работи на покрива на процесната дата, също така Д. посочи пред въззивната инстанция, че записаното на ДП, не е напълно коректно, защото лично той е следвало да престира труд на земята, като следва да се възприеме заявеното пред настоящата инстанция в тази връзка, тъй като намира опора и останалите данни по делото и в частност показанията на свид. П. С.. Констатираното противоречие между заявеното пред настоящата инстанция и на ДП /л. 85-88, том 3 ДП/ по отношение на това кой е бил технически ръководител на обекта и от кого е бил заместван при отсъствието си, настоящата инстанция кредитира изцяло заявеното от свидетеля Д. на ДП, където е посочил без колебание, че технически ръководител бил П. Б., но тъй като отсъствал в

процесния ден бил заместван от А. Д. /л. 86, том 3 от ДП/. Това положение напълно съответства на приложената по делото заповед за заместване на Б., цитирана и по-горе, като не влиза в противоречие със заявеното от самия Б. пред първия съд. Освен това използваната от свид. Д. терминология на ДП е била уточнена пред настоящия съд по един логичен начин, като той е заявил, че когато твърди, че Г.Х. е бил неформален технически ръководител /л. 85-88, том 3 от ДП, приобщен чрез прочитане/, е имал предвид разпределението на задачите за монтажни работи, докато като отговорно лице за безопасността ясно разграничава като такова подсъдимият А. Д.. Както сочи на ДП производство /в протокола си за разпит от 23.10.2016 г./ свидетелят Д., Г. никога не им е правил инструктаж, поради което може да се приеме, че по-скоро се касае за необходимост от допълнителни уточнения за вложения от свидетеля смисъл в употребените изрази. Действително на ДП по отношение на задачата за извършване на СМР на покрива Д. сочи, че такава не е била поставена на пострадалия от подсъдимия Д., въпреки че именно той е замествал техническият ръководител /л. 87, том 3 от ДП/. В този смисъл отново се потвърждава казаното от настоящата инстанция, че констатираните противоречия всъщност опират до това, че свидетелят действително е припознавал авторитета на своя колега – пострадалия Г.Х., на когото, както самият Б., така и покойният управител на фирмата М. са разчитали при изпълнението на монтажните дейности, поради натрупания му опит. Заявеното от свид. Д. за това защо е възприел пострадалия Г.Х. “във видимо пияно състояние” на обекта на инкриминираната дата напълно кореспондира със споделеното и от П. С. пред настоящия съд /л. 49-49 гръб от делото на АС/, където последният е отбелязал, че пострадалият бил “във видимо пияно състояние”, “неадекватен”, “всеки може да познае кога човек е пиян”, като Г. още с отиването им на обекта около 08.00 часа “не бил добре”, “полегнал върху мокри от конденз термопанели” /л. 49 гръб от делото на АС/. Отчетените от двамата разпитани пред настоящата инстанция свидетели Д. и С. видими белези на пиянство при пострадалия са обективни, непротиворечиви, поради което се кредитират от настоящия съд. В тази връзка обясненията на Д. пред първия съд и пред настоящия съд /л. 52 гръб – л. 54 гръб от делото на АС/, че не може да каже със сигурност, че пострадалият бил повлиян от алкохол, защото нямал дрегер, остават изолирани и се приемат за негова защитна теза. Самата хронология на

събитията и посоченото от Д. и С., че пострадалият пие алкохол всяка вечер, като положението е толкова нетърпимо, че се наложило С. да се премести да спи при останалите си колеги, защото както сам споделя Г. приел по цяло нощ, като ставал на всеки два часа да употребява алкохол и да пуши, което смущавало съня на свидетеля. Необходимо е да се каже, че заявеното от подс. Д. пред настоящата инстанция, че реално и на него му било известно за проблемите на пострадалия с алкохола и причината за преместването на колегата им в тяхната стая, включително и узнатото, че на даден предходен етап от СМР на „Металното хале“, Г.Х. бил свален с вишката, тъй като бил пиян при качването си за извършване на СМР, не подкрепят декларативните изявления на подсъдимия, че за него лично нямало основание да се приеме, че на процесната дата Г.Х. бил употребил алкохол и подлежал на отстраняване от работа. Във връзка с възникналото пред настоящата инстанция противоречие в показанията на свидетелите Д. и С. за това дали предходните дни са извършвали СМР на покривната конструкция, бе проведена очна ставка пред въззивния съд /л. 51 гръб – л. 52 от делото на АС/, която напълно изясни възникналото противоречие, което може да бъде отдадено на дистанцията на времето. В крайна сметка след заявеното от С., че има спомен за правенето на обшивки на ламарини заедно с Д., последният потвърди, че си е спомнил, че са се качвали на покрива предишните дни, но след като го направили имало теч и затова пак се качвали горе. В този смисъл заявеното от С. пред настоящия съд, че и предходните дни всички работници на обекта са се качвали на покрива на металното хале следва да се възприеме с кредит на доверие. Още повече, че пред настоящия съд /л. 45 гръб от делото на АС/ Д. твърди, че е предлагал на Г.Х. да се качи на неговото място, но последният е реагирал остро с думите: “Ти няма да ми казваш аз какво да правя!”. С това става ясно, че четиримата работници С., Д., Х. и Д. не са работили само земята и не са поемали задачи, които са се изпълнявали единствено на терена, а усилено са работили и на височина, защото най-малкото липсва спор за това, че стълбата с която са разполагали на обекта е била ползвана по предназначение. В този смисъл свид. Д. посочи, че подсъдимият Д., преди да започнат работа всеки работен ден, ги е инструктирал и за работата на височина, което звучи логично след като са разполагали със стълба на обекта, а и предходните дни, както и на инкриминирания, са извършвали дейности на покрива на металното хале. В

тази връзка твърденията на подс. Д., че са нямали задача да отстраняват теч на покривната конструкция и пострадалият проявил самоинициатива не намира опора в данните по делото. Всъщност неговите обяснения пред настоящия съд за посочените обстоятелства са противоречиви, тъй като от една страна за съдържанието на извършвания инструктаж сочи, че е включвал и работата на височина след като „види за инструментите, кабелите, стълбата“ /л. 54 от делото на АС/, но от друга намира, че предпазни средства и каски не било необходимо да се ползват поради липса на стоящи на дневен ред СМР на покрива. Всъщност претенцията на Д. пред настоящата инстанция, че отправял пострадалия „да си почине“, а заявеното от свид. Д., че дори предложил това да стане в хотела, ако е необходимо, където да го откара със служебния автомобил, разкрива и данни за възможността на Д. лесно да се погрижи за предпазните средства на работниците и при изменените условия, поради което е без особено значение етапът на СМР и нагласата на Д. като лице, заместващо техническия ръководител, да осъществява контрол във връзка с безопасността при работа на височина. Отделно от изложеното, обясненията на подс. Д. пред въззивния съд съдържат достатъчно данни, че именно той е бил предварително инструктиран от ръководството на фирмата за естеството на очакваната работа във връзка с командировката, параметрите на договореното с изпълнителя и изискванията му към работата на обекта, като този разговор не е бил воден с останалите работници, а само с него и колега, който също можел да води инструктаж и книгата за инструктаж, „защото нямали техник“ /л. 52 гръб – л. 53 от делото на АС/. Това само по себе си насочва именно към параметрите, упоменати и в цитираната заповед за заместване на техническия ръководител Б. от подсъдимия Д. в отсъствието на първия. От показанията на свидетелите Д. и С. става ясно, че довършителни работи на покрива е следвало да се извършат при добро време. Тук е мястото да се коментира и претенцията на Д. пред първия съд, че той по никакъв начин нито инструктирал за работа на височина, нито разбрал, че подсъдимият отива да се качва на покрива, защото задачата за деня на всички била работа на хладилни камери, позиционирани на земята. От една страна Д. и С. са категорични, че “разпределението“ на задачите от страна Г.Х. е станало в присъствието на всички работници, в това число и подс. Д., което последният реално не оспорва в обясненията си пред въззивния съд, като изоставя претенциите си за това, че не бил разбрал, че

Г.Х. ще се качва да работи на покрива. От друга страна няма логика Д. да предлага да се смени с Г.Х. или последният да бъде молен да си почине, както твърди Д., ако разговорите за разпределение на двойките работници, които да се качат на покрива и които да останат за СМР по камерите на земята, е бил воден в присъствието на Д., поради което не може да бъде възприета претенцията му, че всъщност изобщо не бил разбрал, че пострадалият ще се качва на покрива. Ако това е така както твърди, няма логично обяснения и за обстоятелството, че Д. и Д. започват да работят по камерите във вътрешността на обекта, докато С. събира в кофа, ползвана за изкачване на лек инструментариум на покрива, наместо двамата с пострадалия да заработят с колегите си във вътрешността на халето. По отношение на възникналото колебание в обясненията на подсъдимия пред настоящия съд, че не си спомня дали първо е бил извършен инструктажа или първо са били разпределени задачите от Г.Х., настоящият съд намира, че следва да се възприемат показанията на свидетелите Д. и С. пред настоящия съд, че първо се е извършвал инструктаж за деня. Тяхното твърдение намира опора и в материалите по делото – представеното извлечение от инструктажната книга на търговеца-работодател, поради което следва да се възприеме с кредит на доверие. В подкрепа на този извод се явява и заключението на вещото лице от графологичната експертиза, назначена на досъдебното производство, която потвърждава изводите, че подписите за проведен инструктаж в нея са били изпълнени от починалия работник.

При така установените и обсъдени доказателства, настоящият съд намира, че престъплението по чл. 123, ал. 1 НК – причиняване на смърт при професионална непредпазливост е бланкетно. Според задължителните указания на Постановление № 2/79 г. на Пленум на ВС, за осъществяването му от обективна страна е необходимо да се установи, че деецът при работата си е нарушил или не е изпълнил конкретни, действащи към момента на деянието, нормативни и поднормативни актове (правилници, наредби, заповеди, инструкции, включително задължения по длъжностна характеристика), запълващи бланкета на нормата и вменяващи му задължения за определено поведение и това е в пряка причинна връзка със съставомерния резултат - смъртта на пострадалия. От субективна страна, престъплението се извършва по непредпазливост като форма на вината (самонадеяност или небрежност), изразена в несъобразяване със задължителните при работата

правила поради тяхното незнание, или немарливо изпълнение (несъобразяване).

На инкриминираната дата, подсъдимият е бил технически ръководител на строителния обект, като без значение е това, че работниците са извършвали само довършителни работи. По сила на заповед № 124 от 03.10.2016 г. /л. 116, том 3 от досъд. пр./, подсъдимият е изпълнявал функцията на технически ръководител на обекта във връзка с изпълнение на договорени СМР на „М.“ с размери 12 на 36 метра и височина 5 метра – гр. Д. при отсъствието на определения технически ръководител. При това си качество негова е била отговорността му, свързан с безопасността на хората, извършващи строителни и монтажни работи, като цитираната от първия съд Наредба № 2 е подзаконовият нормативен акт, който е пряко относим към регулацията на отношенията във връзка с осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд на строителните площадки. По делото е безспорно установено, че пострадалият заедно с други лица са извършвали СМР на процесния обект на инкриминираната дата. Правилно е прието, че нарушенията, реализирани от подсъдимия чрез бездействие и запълващите бланкетния състав на разпоредбата на чл. 123, ал. 1 НК са нормите на Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР и по-точно на чл. 24, ал. 1 – на строителните обекти се допускат до работа само работещи, които използват осигурените им лични предпазни средства и специални работни облекла, а съгласно ал. 2 на посочената разпоредба техническите ръководители или бригадирите отстраняват работещите, които не използват осигурените им лични и други предпазни средства или са в нетрезво състояние. Видно от чл. 26, т. 1 – техническият ръководител изпълнява и контролира спазването на изискванията на ЗБУТ. Съгласно чл. 60, ал. 1 от цитираната Наредба № 2 – работи на височина се извършват при осигуряване безопасност от падане на хора или предмети, чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства, като когато използването на оборудване и средствата по ал. 1 е невъзможно, се предвиждат подходящи възможности за достъп чрез използването на анкерирани защитни съоръжения и предпазни колани, захванати към устойчива здрава конструкция.

Правилно първият съд е отчел всички правни моменти, свързани с елементите от състава на инкриминираното престъпление и изводими от

установените по несъмнен начин фактически констатации. По делото е безспорно установено, че подсъдимият е изпълнявал функцията на технически ръководител на обекта в отсъствието на свид. Б.. В това си качество неоспорими са отговорностите му, произтичащи с безопасността на работниците, извършващи строително-монтажни работи. Цитираната от първия съд Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи е относимият подзаконов нормативен акт към регулацията на обществените отношения във връзка с осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. На инкриминираната дата пострадалият е бил допуснат да изпълнява СМР на инкриминирания обект в процесния ден, като работниците, включително и пострадалият са били допуснати за работят на строежа без да са им били осигурени съответните необходими условия за безопасност на труда. Освен горното от значение за отговорността на подсъдимия е и установеното по несъмнен начин обстоятелство, че работниците на строителния обект и в частност пострадалият не са използвали лични предпазни средства, а и по отношение на самия обект не е била осигурена необходимата безопасност при работа на височина. В допълнение към това пострадалият Г.Х. е бил във видимо нетрезво състояние, но въпреки това е бил допуснат на работа от техническия ръководител.

Във връзка с направените от страна защитата възражения пред настоящия съд, може да се каже, че действително по аргументи от т. 2 на относимото към приложението на разпоредбата на чл. 123 от НК Постановление № 2 от 27.IX.1979 г. на Пленум на ВС, изменено с Постановление № 7 от 6.VII.1987 г.: „Субекти на престъпленията по чл. 123 и 134 НК, свързани с нарушаване на правила и норми за охрана на безопасността на труда, могат да бъдат не само преките изпълнители на правно регламентирано занятие или дейност, но и лицата, които имат нормативни задължения във връзка с организацията, контрола или ръководството на тази дейност“. Във връзка с това защитата на подсъдимия се позовава на обстоятелството, че пострадалият също е нарушил изискванията за безопасността на труда. Данните по делото действително сочат на подобни нарушения, но от друга страна подсъдимият е осъществявал правно регламентираната дейност, представляваща източник на повишена опасност по смисъла на т. 8 и т. 9 от ППВС № 6/69 г., поради което е годен субект на

престъплението на самостоятелно основание при все задълженията на други лица към организацията на трудовия процес в, при което и най-малкото немарливото изпълнение на правно регламентираната дейност може да създаде опасност за живота или за здравето на други лица, което прави дейността източник на повишена опасност.

Отделно от горното, в съдебната практика и теория не е налице спор, че възможността при известни контрамерки от трето лице причинният процес, поставен с деянието на определено лице, да бъде спряен и настъпването на резултата предотвратено, не се променя факта, че резултатът е предизвикан от деянието и че между тях съществува причинна връзка (в този смисъл решение № 59/75 г. по н. д. № 54/75 г., ОСНК на ВС, както и И. Н. „Наказателно право на Република България“, обща част, книга 2, стр. 40-41).

Въззивният съд намира, че изводът на окръжния съд за виновността на подсъдимия по повдигнатото му обвинение за извършване на престъпление по чл.123 ал. 1 от НК е правилен и законосъобразен, тъй като са доказани по несъмнен и категоричен начин обективните и субективни признаци на престъплението по чл. 123 ал.1 от НК, в което подсъдимият е обвинен, поради което го е признал за виновен по обвинението за извършено престъпление по чл. 123, ал. 1 НК, като съображенията са подробни и се споделят от въззивния съд.

За процесното престъплението по чл. 123, ал. 1 НК към инкриминирания момент законът е предвиждал наказание „лишаване от свобода“ от една до шест години, както и възможността по чл. 160, ал. 1 НК за лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 НК. При определяне на вида и размера на наказанието настоящият съд намира, че следва да се ръководи от изискванията на чл. 55 НК при неговата индивидуализация, като отчете наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, както и на изключително такова, при което и най-лекото предвидено в закона наказание ще се окаже несъразмерно тежко. Степента на обществена опасност на деянието е висока, тъй като вредоносният резултат е довел до смъртта на пострадалия, при което е засегната най-високата обществена ценност – човешкият живот. От друга страна личността на подсъдимия се отличава с ниска степен на обществена опасност. Настоящият съд възприема като смекчаващи отговорността обстоятелства добрата професионална

реализация на подсъдимия; чистото му съдебно минало, отличните характеристични данни, липсата на други, освен процесния случай, нарушения в изпълняваната от него професия на лекар, както и обстоятелството. Като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да се има предвид това, че подсъдимият е семейно ангажиран, като е имал постоянна трудова заетост, а понастоящем страда от онкологично заболяване, което го е направило неработоспособен за продължителен период от време. В този смисъл за болничните и епикризите за неговия актуален медицински статус. Освен това е необходимо да се отчете и изминалият дълъг период от време, от момента на осъществяване на деянието, като последното същевременно е и изключително обстоятелство по смисъла на закона в контекста на неразумната продължителност на воденото срещу подсъдимия наказателно производство. Такъв характер има и установеното нарушение на трудовата дисциплина и от страна на самия починал работник.

Не се констатира отегчаващи отговорността обстоятелства, поради което следва да се приложи чл. 55, ал. 1, т. 1 НК. Доколкото за деянието по чл. 123, ал. 1 НК, при съобразяване на санкционната му рамка е предвиден най-нисък предел на наказанието „лишаване от свобода“, то следва да се наложи под него, като бъде определено в конкретен размер от 6 месеца лишаване от свобода.

В случая липсва искане на държавното обвинение за приложение на разпоредбата на чл. 160, ал. 1 вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК за лишаване на подсъдимия от правото му да заема определена обществена или държавна длъжност или да упражнява професия, поради което предвидената възможност не следва да се обсъжда.

С така определеното наказание настоящият съдебен състав приема, че се постигат изцяло целите на генералната и индивидуалната превенция по смисъла на чл. 36 НК.

Правилно първият съд е приложил разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК в конкретния случай с минималния изпитателен срок. Преценката му, че материално-правните предпоставки на същата са налице не търпят укор и се споделят от настоящата инстанция.

С оглед на постановената осъдителна присъда и в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК, правилно първият съд е възложил в

тежест на подсъдимия направените по делото разноси.

Изложените съображения мотивираха настоящият съд да измени проверяваната присъда на Окръжен съд – Кърджали в посочения по-горе смисъл.

Поради изложеното АС –Пловдив,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 21005 от 17.08.2021 г. по НОХД № 239/2020 г. по описа на Окръжен съд - Кърджали в санкционно-осъдителната ѝ част, като НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия А. И. Д. наказание лишаване от свобода от една година на ШЕСТ МЕСЕЦА лишаване от свобода и ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението подлежи на облажлане и протест пред ВКС в 15 - дневен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено и обявено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____